

Ђорђо Сладоје

ИМАЊЕ

ТРЕБИЊСКА КИША

Нисмо се знали радовати сунцу
Ни ведром дану –
Лицу Господњем
Светлоносном
Нити смо у ноћи
Застали над водом
И њеним знамењима

Нисмо се никад
Осмехнули трешњи
Ни липу утешили
Јабуци опростили
И клекли пред маслином

Чемпресе гледасмо
С презиром беспомоћним
Јаблане са завишћу
А звезде с гнушањем
Нескривеним
И све дарове божје
Примасмо ко од беде

Ни оно магаре
Припето на утрини
Спремно да Спаситеља

И овуда пронесе
Ни на књижевно вече
Не пустисмо

Можда због тога
Грми с Леотара
И сева са Зубаца
Огњеним трозупцима
А киша са Црквине
Баца анатему

На Град
Који је Творац
За себе
Подизао

СЕНТА

Савиндан у Сенти месечина мразна
Под стрехама гнезда дрхте мада празна

Виноград у жици шљивик у оклопу
Једна мала бреза прати ме у стопу

У шумарак срна одлепрша с цесте
Срдит ветар гужва снежне палимпсесте

Са банатске стране ни зец да пропрти
У крошњама врече јарчеви садрти

Парошчићи смрзли шмугну па провире
Кроз облак трбушаст попут попа Спире

Над месницом месец у плићаку санте
Сваки лик и поглед и крик жртве памте

Строваљен у маглу у мук и мрлину
Дими се Вавилон зидан у ширину

А Тиса у тишку тече и не мари
Куд ће тужни Срби и шта ће Мађари

ИСПРАВКА О СРПСКИМ ФАШИСТИМА СА НАЈВИШЕГ МЕСТА

Изведоше нас у сну пред Хитлера
Јер нема се куда кад сила притера
Он штафелај гурну смешком брк развуче –
Па зар вас нисам посмицао јуче

Ово аријевци ово виша раса –
О тужни свете има ли ти спаса
Јесам ли зато палио и клао
Да бих на ту беду јад и чемер спао

И ко вам рече да сте мога соја –
Енглеска пизма српска параноја
Или је подвала гнусних комуниста –
Франц подигни квоту – за једнога треста

Шта год им урадиш они забораве
И нас старе мештре ужаса и страве
И још ми траже да их за род признам –
Па то је увреда – за ме и фашизам

ИМАЊЕ

Сад имам кров и стреху и каткад шапнем – доме
Имам шумарак кржљав и у шумарку Роме
Који ми завиде љуто како се завиди своме
И стазу једну имам па некуд идем њоме
На стази барицу мутну препуну крокодила
И звезду која ме је по свету свуд водила
Имам лихвара берберина и слепог звездочаца
Државу у ровашу и то ме у јад баца
Продавца благовести и ислуженог жбира
Божјака што у фрулу на углу жалобно свира
Имам ћука у срцу и голубове на симсу
Не знам за кога раде и не питам их с ким су
Имам сутоне благе кад ми се смеши Фрушка
А из густиша туге измили белоушка
Имам цркву и крчму и ситну синекуру –
Прошавши кроз међаву кроз бродоломну буру
У мирне сам ти љубави упловио воде
Али и мирном водом некуд се нечујно оде –
Одсутно смешећи се са Хароновог чуна
Или у општи сливник као слизак сапуна

